NORAKSTS
Lieta Nr.A42372205
A448-07/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 16.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese R.Paegle,

piedaloties pieteicējam - *R.L.*un atbildētāja - Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pārstāvim Mārtiņam Birkmanim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *R.L.* pieteikuma par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 30.jūnija lēmuma Nr.2119 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 11.augustā Administratīvajā rajona tiesā (turpmāk tekstā – tiesa) saņemts *R.L.*(turpmāk tekstā – pieteicējs) pieteikums un 2005.gada 12.augustā tiesnese pieņēmusi lēmumu par administratīvās lietas ierosināšanu (lietas 2.lapa).

[2] 2005.gada 19.martā Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors sastādījis protokolu par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē par to, ka 2005.gada 19.martā plkst.11:50 pieteicējs vadīja transportlīdzekli SAAB 9000, valsts reģistrācijas Nr. */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, Rīgā pa nobraukumu no Lāčplēša ielas uz Krasta ielu Ķengaraga virzienā ar ātrumu 78 km/h (minimālais ātrums 72 km/h) ceļa zīmes 518. darbības zonā. Ātrums fiksēts ar ātruma mērītāju STALKER Nr.29183, ar slēpto metodi.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149^{8}.panta sesto daļu Ceļu policijas inspektors pieņēmis lēmumu Nr. SR 060805 (turpmāk tekstā – sākotnējais lēmums; lietas 6.lapa), ar kuru pieteicējam uzlikts naudas sods 20,00 (divdesmit) latu apmērā.

[3] 2005.gada 23.martā pieteicējs sākotnējo lēmumu pārsūdzējis Rīgas pilsētas Galvenajā policijas pārvaldē (lietas 7. – 8.lapa).

2005.gada 30.jūnijā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes (turpmāk tekstā – atbildētājs vai iestāde) Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks, izskatot pieteicēja iesniegto sūdzību, pieņēmis lēmumu Nr.2119 (turpmāk tekstā – pārsūdzētais lēmums; lietas 10. – 12.lapa), ar kuru sākotnējais lēmums atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība noraidīta.

[4] Pieteikumā norādīts (lietas 3. – 5.lapa), ka pieteicējs uzskata pārsūdzēto lēmumu par nepamatotu un pretlikumīgu, pamatojoties uz šādiem argumentiem:

[4.1] 2005.gada 19.martā ap plkst.11:50 pieteicējs vadījis automašīnu SAAB 9000, valsts reģistrācijas Nr. */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, vienmērīgā automašīnu plūsmā ar atļauto braukšanas ātrumu. Uzbraucot uz nobrauktuves pēc aptuveni 25 metriem pieteicējs ievērojis, ka uz nobrauktuves pārvada nepārredzamā līkumā uz ceļa braucamās daļas, radot satiksmei bīstamu situāciju, atrodas policijas darbinieks bez gaismu atstarojošās vestes ar radaru.

[4.2] Nobrauktuves beigās pieteicēju apturējis cits ceļu policijas inspektors, kurš, nestādoties priekšā un nepaziņojot apturēšanas iemeslu, palūdzis uzrādīt vadītāja apliecību, automašīnas tehnisko pasi un OCTA polisi. Policijas darbinieka prasības pieteicējs izpildījis. Uzdodot jautājumu par apturēšanas iemeslu, pieteicējs ievērojis, ka Ceļu policijas inspektors pa rāciju sazinās ar policijas darbinieku, kurš atradās uz ceļa braucamās daļas, un uzdod jautājumu: „Kas mums ir ar sābu ? Pa rāciju atskanējusi atbilde : „zils sābs, ātrums 78 km/h".

[4.3] Pieteicēja automašīnas krāsa gan dabā, gan pēc tehniskās pases esot pelēka, nevis zila, bet atļauto braukšanas ātrumu pieteicējs neesot pārkāpis, tādēļ uzskata, ka ticis apturēts bez iemesla. Pieteicējam nav saprotams pēc kādiem kritērijiem ceļu policijas inspektors no automašīnu plūsmas esot izvēlējies tieši pieteicēja vadīto automašīnu. Pārkāpumam pieteicējs nav piekritis, taču viņa iebildumi nav uzklausīti.

[4.4] Izskatot pieteicēja iesniegto sūdzību par konstatēto pārkāpumu, iestāde ņēmusi vērā vienīgi ceļu policijas inspektoru sniegtos ziņojumus, kuri pilnībā neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Ceļu policijas inspektors A.Vorobjovs ziņojumā nav norādījis savu atrašanās vietu veicot ceļu satiksmes uzraudzību slēptā formā, kas jau liecina par negodprātību. Nav zināms, kur atradušies pārējie policijas darbinieki. Nav neviena pierādījuma tam, ka pieteicējs atļauto braukšanas ātrumu būtu pārsniedzis, tādēļ policijas darbinieku rīcība pārkāpuma konstatēšanas brīdī uzskatāma par prettiesisku.

[4.5] Izdodot administratīvo aktu, iestāde ir pārkāpusi administratīvā procesa principus - privātpersonas tiesību ievērošanas principu, objektivitātes un taisnīguma principu, kā arī tiesiskās paļāvības principu.

[5] 2005.gada 31.augustā tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā norādīts, ka atbildētājs pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz tālāk norādītajiem apsvērumiem.

[5.1] pieteicēja izdarītā administratīvā pārkāpuma faktu apliecina protokols par administratīvo pārkāpumu un ceļu policijas inspektoru – A.Vorobjova un J.Linčuka ziņojumi.

[5.2] dienesta pārbaudes laikā tika konstatēts, ka policijas darbinieku rīcība, konstatējot pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu, bijusi likumīga un pamatota.

[5.3] Pieteicēja ātrums tika fiksēts ar mērierīci STALKER Nr.29183, kura ir verificēta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Minēto apliecina 2004.gada 26.aprīlī izdotais verificēšanas sertifikāts Nr.R157V04.

[5.4] Ministru kabineta „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 26.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes uzraudzību veic atklātā vai slēptā veidā. Savukārt 28.punkts noteic, ka uzraudzību slēptā veidā veic apbraukājot patrulēšanas maršrutu vai, atrodoties postenī ar policijas transportlīdzekli (bez valsts standartā noteiktā

policijas transportlīdzekļa krāsojuma, apzīmējumiem un speciālo gaismas un skaņas signālu ierīcēm).

[5.5] No Latvijas Republikas Iekšlietu Ministrijas Valsts policijas priekšnieka 2004.gada 21.jūlija cirkulāra Nr.20/5529 pilsētu un rajonu policijas pārvalžu priekšniekiem izriet, ka sakarā ar pieaugušo ceļu satiksmes negadījumu skaitu, kuros cietuši cilvēki, jānodrošina Ceļu satiksmes noteikumu ievērošanas kontroles pastiprināšana. Ceļu satiksmes uzraudzībā maksimāli efektīvi jāizmanto pieejamos cilvēku resursus un tehniskos līdzekļus (tai skaitā braukšanas ātruma kontroles mērierīces un foto – video iekārtas), kā arī slēpto uzraudzības formu. Uzraudzību slēptā veidā jāveic, sadarbojoties diviem vai vairākiem norīkojumiem, tai skaitā fiksējot pārkāpumus no netrafaretām dienesta automašīnām.

[5.6] Latvijas republikas normatīvie akti neparedz obligātu fiksētā ātruma mērījuma uzrādīšanu pārkāpējam.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja uz tajā minēto argumentu pamata, savukārt atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minētajiem apsvērumiem, papildus norādot, ka pārkāpuma konstatēšanā bijušas iesaistītas divas policijas ekipāžas – četri policijas darbinieki.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir nepamatots un tāpēc noraidāms.

[8] Tiesā pastāv strīds par to, vai pietiecējs tiešām braucis ar 2005.gada 19.marta protokolā (lietas 6.lapa) un pārsūdzētajā lēmumā (lietas 10. – 12.lapa) fiksēto ātrumu 78 km/h (minimālais braukšanas ātrums 72 km/h) apdzīvotas vietas robežās, kur atļautais ātrums ir 50 km/h. Pastāv arī strīds par to, vai policijas darbiniekiem bija jāuzrāda pieteicējam mērījuma rezultāti. Tiesai ir jānoskaidro, vai pieteicējs ir pārsniedzis pieļaujamo braukšanas ātrumu, kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī – vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

[9] Saskaņā ar LAPK *(šeit un turpmāk – likuma redakcija,, kas stājās spēkā 2005.gada 18.februārī)* 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības, (...), citi dokumenti, kā arī pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot protokols (lietas 6., 21.lapa), pieteicēja paskaidrojumi (lietas lapa), policijas darbinieku dienesta ziņojumi (lietas 22., 23., 24., 25., 26.lapa) un braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi.

[10] Pieteicēja vadītās automašīnas ātruma mērījums fiksēts ar ātruma mērīšanas ierīci STALKER Nr.29183. Lietā nepastāv strīds par šīs ierīces atbilstību normatīvo aktu prasībām, līdz ar to tiesa secina, ka šīs ierīces mērījums ir pieļaujams pierādījums.

[11] Lietā ir strīds par to, vai normatīvie akti uzliek par pienākumu policijas darbiniekiem uzrādīt mērījumu rezultātus autovadītājam.

Iepazīstoties ar Ceļu satiksmes likumu, ar Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumiem Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi", LAPK, kā arī ar Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukciju Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" (turpmāk – Instrukcija) (izdota, pamatojoties uz likuma „Par policiju" 12.panta otrajā daļā doto deleģējumu) un citiem normatīvajiem aktiem, tiesa secina, ka policijas darbiniekiem nav noteikts šāds tiešs pienākums. Tieši pretēji, kā rakstveida paskaidrojumā pamatoti norādījis atbildētājs, Instrukcijas 28.punkts paredz, ka uzraudzība var tikt veikta arī slēptā veidā, un tādējādi tiek izslēgta iespēja uzrādīt mērījumu rezultātus.

Tiesa piekrīt pieteicēja argumentam, ka uz iestādi gulstas pierādījumu smagums un tāpēc būtu vēlams šos mērījumus autovadītājam uzrādīt, tai pat laikā fakts, ka autovadītājs ir redzējis mērījuma rezultātu, nedotu nekādu rezultātu, proti, vērtējot ātruma mērīšanas ierīces (radars) mērījumus, jāņem vērā radara tehniskās iespējas, un konkrēti, ka netiek uzrādīta automašīna, kuras ātrums fiksēts ar mērierīci. Bez tam, radaram STALKER nav arī laika kontroles, tādējādi tiek fiksēts vienīgi transportlīdzekļa braukšanas ātrums.

Ņemot vērā minēto, arī tādā gadījumā, ja radara mērījumi tiktu uzrādīti pieteicējam, pieteicējs šos mērījumus varētu apšaubīt, jo nav iespējams pierādīt konkrētās automašīnas saistību ar veikto mērījumu.

Tas nozīmē, ka konkrētajā gadījumā policijas darbinieku fiksētais ātruma mērījums jāvērtē kopsakarā un saistībā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem, proti, policijas darbinieku ziņojumiem, kā arī ar administratīvā pārkāpuma protokolu.

[12] Likuma „Par policiju" 12.panta pirmā daļa noteic tās darbības, kuras policijas darbiniekam ir tiesības veikt, pildot atbilstoši savai kompetencei noteiktos pienākumus. Šā panta otrā daļa noteic, ka kārtību, kādā policijas darbinieki izmanto šajā pantā noteiktās tiesības, nosaka iekšlietu ministrs. Savukārt Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 47.punkts cita starpā noteic, ka ceļu policijas darbiniekiem ir tiesības apturēt transportlīdzekli Ceļu satiksmes noteikumos noteiktajā kārtībā, ja ir pamats domāt, ka ir izdarīts likumpārkāpums (pārkāpuma izdarīšanas vietā).

Ievērojot citētās tiesību normas, kā arī ņemot vērā policijas darbinieku ziņojumos minēto, tiesa apšauba faktu, ka policijas darbinieki pieteicēju būtu apturējuši bez redzama iemesla, tādējādi riskējot pieļaut likuma pārkāpumu.

[13] Izvērtējot policijas darbinieku – A.Vorobjova un J.Linčuka dienesta ziņojumus (lietas 22., 23., 24.lapa), tiesa secina, ka nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegtos paskaidrojumus.

Kā izriet no minētajiem dienesta ziņojumiem, 2005.gada 19.martā Ceļu policijas inspektors A.Vorobjovs kopā ar Ceļu policijas inspektoriem J.Linčuku, J.Ausekli un M.Paeglīti, veikuši transportlīdzekļu ātruma kontroli ar slēpto metodi. Ceļu policijas inspektora A.Vorobjova uzmanību piesaistījusi automašīna SAAB, ar valsts reģistrācijas Nr. */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, tādēļ policijas darbinieks fiksējis minētā transportlīdzekļa braukšanas ātrumu – 78 km/h, un pa rāciju to paziņojis Ceļu policijas inspektoram J.Linčukam. Ziņojot pa rāciju par fiksēto pārkāpumu, A.Vorobjovs nav pieminējis transportlīdzekļa krāsu. Ātruma fiksēšanas laikā tā bijusi vienīgā automašīna, citu transportlīdzekļu tuvumā nav bijis.

Tādi apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti vai arī ieinteresētību sastādīt administratīvo pārkāpumu protokolu tieši pieteicējam un nepamatoti vainot pieteicēju administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, nav konstatēti. Uz policijas darbinieku objektivitāti norāda arī tas, ka policijas darbiniekiem nevar būt nekādas ieinteresētības attiecībā tieši pret pieteicēju, jo viņš ir viens no daudziem ceļu satiksmes dalībniekiem, ar kuriem policijas darbiniekiem jāsastopas, pildot savus dienesta pienākumus.

[14] Kā jau iepriekš minēts, arī protokols ir vērtējams kā pierādījums lietā, kurš ir sākotnējais dokuments, kas sastādīts tieši notikuma brīdī. Ievērojot to, ka pārkāpuma brīdī bija klāt vairāki policijas darbinieki, kuri pildīja savus dienesta pienākumus un kuri piedalījās protokola sastādīšanā, tad tiesa neredz saprātīgu iemeslu, lai apšaubītu sastādītajā protokolā nostiprināto ziņu objektivitāti.

[15] Vērtējot pieteicēja paskaidrojumus, tiesai jāņem vērā, ka vienmēr pastāv iespēja, ka tie var tikt vērsti uz savas vainas noliegšanu, un jebkurā gadījumā tie nav objektīvi. Tādējādi priekšroka ir dodama tādiem pierādījumiem, kuru objektivitāti nebūtu pamata apšaubīt.

Konkrētajā gadījumā pieteicēja un policijas darbinieku sniegtie paskaidrojumi ir pretēji. Tā, pieteicējs savā paskaidrojumā administratīvā pārkāpuma protokolā norāda, ka nav pārkāpis noteikto ātruma ierobežojumu, savukārt policijas darbinieki dienesta ziņojumos norāda, ka pieteicējs ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu, tādējādi pieļaujot administratīvu pārkāpumu.

Ievērojot augstāk minētos apsvērumus, tiesa tomēr dod priekšroku policijas darbinieku, nevis pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem.

[16] Pieteikumā norādīts, ka, izdodot administratīvo aktu, iestāde ir pārkāpusi administratīvā procesa principus - privātpersonas tiesību ievērošanas principu, objektivitātes un taisnīguma principu, kā arī tiesiskās paļāvības principu, tomēr nav norādīts tieši kā izpaudušies minēto tiesību principu pārkāpumi attiecībā pret pieteicēju.

Izvērtējot lietas materiālus un uzklausot administratīvā procesa dalībniekus, tiesa nekonstatē administratīvā procesa principu pārkāpumus atbildētāja rīcībā, un secina, ka minētais pieteicēja apgalvojums nav patiess - tas izteikts nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības par pieļauto pārkāpumu.

Ņemot vērā visu iepriekšminēto, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums ir pamatots un tāpēc atstājams spēkā, bet pieteicēja prasījums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *R.L.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 30.jūnija lēmuma Nr.2119 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2007.gada 16.martā.

Tiesnese (paraksts) R.Paegle

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesa
Tiesnese _____ R.Paegle
Rīgā, 2007.gada 16.martā